

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Օ Շ Ա Կ Ա Ն

[Յուլիս 12/25, Եւ. Տօն Սրբոյ Թարգմանաց Վարդապետացն մեռոյ
Սահակայ եւ Մեսրոպայ]

ԳԻՐԻ ԳԻՐՏԻ ՄԵԾ ՅՈՐԵԼԵԱՆԻՆ ԱՌԵՒԻ

Օճակա՛ն,
Քանիներ այսօր քեզ ուխտի եկան,
Ու դեռ քանիներ պիտի գան նորէն՝
Համբուրել այն Քարն՝ որ անբօրէն
Կը ծածկէ Տիրի փառքն յափրտակոյ
Հայ Գիրի Հրական՝ իբրեւ լուս կորոյ:

Օճակա՛ն,
Բերդիդ բեկարներն՝ որ վազուց ինկան՝
Երբ իրար գան, չեն կրնար մոցիլ
Այն վեհ Քարին հետ՝ որ իբր երփնածիլ
Անուշի խորան՝ կայք մ'է բերելի,
Մեքուա՛ծ հայ Միսիին օծումովն առի:

Օճակա՛ն,
Հողերդ՝ ուր ոսկեր փրսած են այնքան՝
Թէ ի կրքիս գան հոծութեամբ ժայռի,
Չեն զօրեւ տարժիլ մէս մը նրժարի,
Դեմ այն Անիւնին՝ ուր հայ հոգւոյն պերն
Կրակն է անբեղուած դաւերով անվերջ:

Օճակա՛ն,
Թէ քու անուշակ հոգերդ այգեկան
Մէկ հրնձանի մէջ նրմլլին առաս,
Չեն կրնար ծորել կարիլ մ'անառաս
Դեպի խառնարանը մեծ Մրճակին,
Ուր խանդ ու խորհուրդ կը պղպրջակին:

Օճակա՛ն,
Քեզ ձօնուած խունկերն այն կայսերական՝
Ու երկար ասէն ծրխեցան քու մէջ՝
Չեն կրնար պանել բոյրի մ'ելեւել:

Մինչ ծոցդ բափուած իւղ Անուն մը հեզ
Դեռ հարդի հոսով կը խնկէ ըզբեզ:

Օճակա՛ն,
Շողի ու ստուերի նախանձ մը կ'ըզզան
Յերեկներդ նախկի՝ գիշերներդ յետին՝
Լուսաւորութեան մեր ճանապետին
Անմահ արեւէն, կամ՝ իր շիրմին սառ
Սընարքը պննուլ ասղերէն պայծառ:

Օճակա՛ն,
Իմով սրբավայր մ'ես նւիրական . . .
Երբ Մօրիկ մ'իսկ ցանկայ մականի,
Հող չիկայ դափնի մ'իբեւ արժանի,
Դրբիչը միայն նիւերովն անմահ
Հող իր վեհն ունի ջինջ ու սրբաստ:

Օճակա՛ն,
Օր մ'ալ ես եկայ իբրեւ ուխտական . . .
Ու այն Քարին մօտ՝ որու ներքեւ Նա
Կը հրակէ արքուն քան քէ կը կնանայ,
Ըսի. Հողին քակ Դիրք՝ երկարէ
Շունչով մը կ'ապրի . . . իսկ Քա՛րը. - Միքէ
Չէ՛ր քաղին խորին, ուր դեռ կը լսեն
Իր միտքն ազամանդ, մասներն ոսկեծին:

Օճակա՛ն,
Ո՛վ Սուրբ Մեսրոպի հանգիստ սիրական,
Երբ օր մ'երբեք նոր հովիւ՝ նոր հօս
Պաշտամունքի նո՛ր ձևով գան քեզ մօտ,
Ու իրենց համար նոր աստուած մ'ուզեն,
Արքունգու՛ր Հրական Գիրի երազէն . . . :

Ե. Ե. Դ.